

# Boğum Günü

– prens · 19 Haziran 2021

Ellerime işlenmiş çitlembik yarası bir martıyı vuruyorlar, üryan arka bahçe solfeji çocuklar ölüyor kelebekler günlük keza yüzüm ölüyor bakışmalardan kargaşadan patırtıdan çekilmez anıların rutinde insanlık ölüyor...

Hadi; söz süzüşlerinde ürküt beni bak şaşırдын için içine sığmazdı hani kancık bir yalnızlığın kitabını yazdım her bahar çiçeğe durur bu kalem her yeminde gözyaşı kâğıda damlayan...

Yüzümü kanırtan öfkenin sıcaklığı halen vuruyor pala bakışlı kaşlarım yine uzamış saçlarım gördüm yüzü kesik aynanın deminde çılgın projelerin adamı hadi yine yap yapacağını irkilmeler son bulsun panik atağının üstüne bir karanfil dik sokak saksısını çocuklar çekiştiriyor biliyorum koparıyorlar dalından umut toprağı yelerde olsun inat yangını bu cesaret sınavı...

Bugün benim boğum günüm her türküde irkiliyorum her ölümdede yüzüm heykel o üç maymun hikâyesi bende yok görmüş geçirmiş hallerimin kırışıklığı nasıl der insan görmedim bu acıyı nasıl sarmaz yaraların demini...

Hayat! Yarılan yerlerinden topla anılarımı bir fincanın kırığına iliştir telveyi senle övün senin olmayanlar yürek yangını canlı şahitlerin nerede nerde o canım kuzum demeler sevda buseleri hediye yağmurları söz uçurumları...

Sanışımı bir anıya gömdüm gün boyu diyetlerimin üstünde kuru ekmek bir zeytin tanesiyim kırık tabak düzlerinde bunu bulamayanların fevkinde...

Bugün benim doğum günüm boğuluyor duldalarda bu insan...